

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום רביעי כ"ב אב תשפ"ג | דף היומי בבלי: גיטין פה.
דף היומי בהלכה: מסימן קנ"ו אמצע סעיף קטן ב' (במשנ"ב) 'חייב אדם' עד סימן קנ"ז.
מוסר: אהבת חסד - אות ט' עד אות י"ג.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער האהבה "ויאהב רעיו" ו"כיצד היא האהבה"

מצבו הרפואי הלך והתדרדר עד שמרן החזון איש זי"ע הפנה אותו לבוסטון שבארצות הברית, אל המקום היחיד בעולם, והרופא היחיד בעולם שביצע "ניתוח לב פתוח"

כך הקים הרבי מבוסטון את ארגון 'רופא'

אמנם, מכיוון שארגון החסד של חסידי בוסטון עדיין לא בא לעולם, חיפשו אדם שיוכל לרדת לשטח, לסייע לחולה - כמו לאסוף אותו משדה התעופה. לשם כך שיגר מרן המשגיח רבי **יחזקאל לוינשטיין** זצ"ל, מכתב-בקשה אל תלמידו משיבת מיר ששימש כמנהל בי"ס בבוסטון שיראה לטפל בעניין. וכאן התרחש דבר פלא. יום אחד נעלמה בתם הצעירה של משפחת כהן, וגם לאחר שחיפשו אותה לא מצאוה. כאשר חזרה לפתע פתאום סיפרה שנתקפה בגעגועים לביתם הקודם והלכה לבקר שם. באמרה זאת הושיטה לאביה מכתב שהיה מונח בבית הקודם. הרב כהן פתח את המכתב וגילה שהמשגיח מבקש ממנו לסייע לחולה, ולאסוף אותו משדה התעופה ביום... "זה עכשיו!" נזעק הרב כהן וחיש מיהר לשדה התעופה...

שרשרת הניסים שהצילה את חייו, מצריכה חוברת ולא עמוד אחד. החל מהעובדה שרופא בכיר מאוד בארץ יעץ למשפחה לרכוש עבורו כרטיס טיסה להלוך בלבד (...) רופאים אחרים לא האמינו שהוא בכלל ישרוד את הטיסה עצמה, ואכן לקה בליבו במהלך הטיסה ורופא שבמקרה שהה שם הציל את חייו. גם בשעת הניתוח עצמו לקה שוב בליבו - אך האופציה שלא לעשות כלום הייתה גרועה יותר!

הסיפור שלנו מתחיל בימי 'המנדט הבריטי' על ארץ-ישראל. הר"ר **אביגדור ברנשטיין** זצ"ל, נסע במכונית משטרה אנגלית מהעיר התחתית לשכונת 'הדר הכרמל'. באמצע הדרך התקלה המון ערבי מוסת סביב המכונית וביקש לשחוט אותו - פשוטו כמשמעו.

השוטר במכונית היה אובד עצות. וממש ראה את המוות בעיניו. ברגע האחרון נתן הקב"ה עצה בלב השוטר, והוא יצא מדלת המכונית וירה ירייה באוויר.

הערבים התעופפו, וחיי רבי אביגדור ניצלו.

חייו ניצלו, אבל הפחד המשתק גרם לו בהמשך להתקף לב שהפך אותו ל"מסוכן" במשך כחמש שנים. מצבו הרפואי הלך והתדרדר עד שמרן **החזון איש** זי"ע הפנה אותו לבוסטון שבארצות הברית, אל המקום היחיד בעולם, והרופא היחיד בעולם שביצע "ניתוח לב פתוח". את התהליך כולו ליווה הגאון **רבי אליעזר אלפא** זצ"ל, אחיינו של החזון-איש.

זה היה **בחודש אב, שנת תשי"א**.

עוד לפני היציאה לדרך, חיפשו מי יוכל לסייע לו בבוסטון. מרן החזון איש זצ"ל פנה במכתב אל **האדמו"ר רבי לוי יצחק מבוסטון** זצ"ל. לימים סיפר האדמו"ר שהוא תמה כיצד ייתכן שהחזון"א שיושב בקיטונו הצר בבני ברק יודע מה מתחדש בבוסטון יותר ממנו...

ייעוץ והכוונה רפואית ועד לפרטים הקטנים של אירוח החולה ומלוויו ודאגה עבורם למזון כשר למהדרין.

מי לא שמע על ארגון החסד העצום בבוסטון?

אך מי כן שמע כיצד נוסד ארגון החסד בבוסטון?

סיפר הרבי מבוסטון זצ"ל: "כל מפעל 'רופא' צמח והתפתח כתוצאה ממכתב ששיגר אלי החזון איש בו התבקשתי לסייע לרבי אביגדור ברנשטיין!"

מדוע הסיומת הזו כל-כך חשובה?

משום שבאותה מידה הרי גם הייתה לו הבחירה "לפספס את השעה" ולא להקים "ארגון חסד". נכון. התבקשתי לעזור ליהודי מחיפה - אעזור לו! בכל כוחי! אך מדוע שזה יכריח אותי להשקיע את כל-כולי מעתה ועד עולם בתחום זה?!

אבל הרבי מבוסטון קלט, שאם סיבבו משמים עבורו "להיות איש במקום שאין אנשים" ממילא זה לא מצטמצם למקרה בודד, אלא יש להמשיך ולפתח את הפתרון עבור כלל-ישראל!

לרבים מאתנו מגלגלת ההשגחה את ההזדמנות לעמוד רגע אחד בצומת בו זוכים להגיש עזרה לזולת. כל אחד והסיפור שלו. אך האם נתפוס את הרגע? האם נקלוט את גודל השעה? האם נבין שמונחת כאן הזדמנות עבורנו לפתח את העניין לכלל - ולא רק לפרט?!

(מתוך איש לרעהו - יתרו תשפ"א)

סוף דבר שביום שלישי שנכפל בו כי טוב, הוא יצא מבית החולים. בתמונה מאותו מעמד, בו הוא ניצב לצד הרבי מבוסטון זצ"ל הוא נראה בריא ומחייך...

לימים ירשום לעצמו למזכרת ליד ה"זכירות" בסידור התפילה: **"זכור את חסדי השם אתך בבוסטון, ז' מנחם אב תשי"א ניתוח הלב משבעה עשר בתמוז עד ג' אלול"**

באלפון שברשותו הוא חורט בעט ירוק: **"בעזרת השם יתברך ובחמלתו כי רבה, הטוב כי לא כלו רחמי והמרחם כי לא תמו חסדיך מעולם קוינו לך!"** בסתירה כה בולטת למה ששרבט קודם לכן: **"כי לא ידע האדם את עיתו..."**

עשרים שנות חיים פוריות הוענקו במתנה להר"ר אביגדור - שבהם זכה להשיא את ילדיו ולראות נכד אצל כל אחד מהם - עד שהסתלק מן העולם בי"ט חשוון תשל"א...

מי לא שמע על הארגון הרפואי החרדי 'רופא' שפועל לצד המרכז הרפואי בבוסטון ארה"ב?

הארגון נוסד לפני עשרות שנים ע"י האדמו"ר רבי לוי יצחק הורביץ מבוסטון זצ"ל, ועוסק במתן סעד לחולים ובני משפחותיהם שזורמים מרחבי העולם למרכז הרפואי הממוקם בעיר - המסונף לאוניברסיטת הרווארד היוקרתית. הארגון פועל החל מהענקת

מרן הגרא"מ שך ענה לו: הילדים יגדלו, וכדרך הילדים, גם הם יתקוטטו. אם אהיה סנדק רק אצל אחד מהם, יוכל האחד לומר לשני 'לי היה סנדק יותר חשוב מאשר לך...'

הרב שלמה לוריאן על מידותיו הנאצלות של מרן הגרא"מ שך זצוק"ל

אותו בעניינים אלו, אך מרן לא הסתפק בתשובה סתמית. הוא נסע בעצמו לירושלים כדי לברר הכל ולתת לו תשובה.

סיפר לי הרב ישראל גליס: הרב שמעון ברוק, נכדו של הגרב"צ ברוק, ניגש למרן והזמינו לשמש כסנדק בברית לאחד משני בניו התאומים. מרן נענה להזמנה, אך הוסיף, כי הוא מעוניין לשמש כסנדק גם לבן השני. גם כאשר ר' שמעון הסביה, כי הם רוצים לכבד בסנדקאות לבן השני את הסבא מצד אשתו, לו הם מרגישים מחויבות, מרן עמד בשלו. והודיע כי לא יסכים לשמש כסנדק רק לאחד מהם - "או שאהיה סנדק לשניהם, או לא לאף אחד מהם". אבי-הבנים בא במבוכה. לאחר מחשבה הוא הביע את הסכמתו לכך שמרן ישמש כסנדק לשני הבנים. אך הוא הוסיף ושאל, מדוע מרן אינו מוכן לשמש כסנדק רק לאחד הבנים? מרן ענה לו בבת

לאברך מבני ברק הוצעו שתי משרות תורניות, האחת בבני ברק והשנייה בירושלים. הוא פנה למרן בשאלה איזו מהם עליו להעדיף. מרן השיב לו, שיבוא בעוד כמה ימים, והוא יענה לו.

לאחר מספר ימים חזר אליו האברך, ומרן אמר לו כי המשרה בירושלים טובה יותר. נסע אותו אברך לירושלים, ושם הוא התקבל. במהלך השיחה שאל ראש הישיבה של אותה ישיבה: "אמור לי, איזה קשר יש לך עם מרן?"

השיב האברך: "אין לי כל קשר או קירבה איתו, רק התייעצתי עימו איזה משרה לקבל".

אמר לו ראש הישיבה: "איני יכול להאמין! דע לך, כי מרן היה כאן בעצמו כדי לברר את כל התנאים של המשרה, וכנראה עשה זאת כדי שיוכל להכריע ולתת לך עצה שתקבל את המשרה אצלנו!"

כך נוהג רק אבא עם בנו. אותו אברך לא היה היחיד ששאל

ההורים".

שאל הבחור: "ומה היא יראת שמים?" השיב מרן: "יראת שמים פירושו - ערליכער איד', האבא צריך להיות ירא שמים, והאמא צריכה להיות יראת שמים".

המשיך הבחור ושאל: "ומה זה 'ערליכער איד'?" השיב מרן: "ראשית כל - לפחד מה'. יראת שמים משמע, שבני אדם תמיד יפחדו מה' או מהגיהנום. כל מעשה ומחשבה של האדם יהיו מתוך התבוננות שזה לרצון לפני ה'. חס וחלילה לא לפגוע בכבוד הזולת, לא לפגוע בממון הזולת, תמיד תהיה בבית איריה טובה של שמחה - ושמחה היא רק במעשה מצוה, ועצבות היא רק אם נכשלים בעבירה. כל זה כלול ביראת שמים. שתהיה מפחדת מהעבירה כמו מאש, תהיה לה אהבת הבריות, תיטיב עם הבריות, תהיה גומלת חסדים וטובת לב.

(מתוך הספר 'במחיצתם' של גדולי ישראל)

שחוק: "הילדים יגדלו, וכדרך הילדים, גם הם יתקוטטו. אם אהיה סנדק רק אצל אחד מהם, יוכל האחד לומר לשני 'לי היה סנדק יותר חשוב מאשר לך...' כדי למנוע זאת, החלטתי כי לא אשמש כסנדק רק לאחד מהם..."

הגרמ"מ שולזינגר סיפר, כי בהזדמנות נכנס אל מרן בחור שהייתה לו שאלה בענייני שידוך. הבחור סיפר, כי שיבחו מאד את מידותיה הטובות של המדוברת, אך יש אומרים שהיא אינה כשרונית במיוחד. שאלו מרן: "מה איכפת לך שהיא לא כל כך כשרונית?" השיב הבחור: "אם ההורים אינם כשרוניים, גם הילדים לא יהיו כשרוניים..."

חיך מרן ואמר: "הכשרונות וההצלחה של הילדים אינם תלויים דוקא בכשרונות ההורים. יש הורים כשרוניים אשר ילדיהם אינם כשרוניים, ויש להיפך: ילדים מופלגים בתורה, והוריהם לא כל כך. זה תלוי רק בדבר אחד - ביראת שמים של

חשבתי שאני מתעלף. לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. מאיפה, אני, בחור ישיבה, מכסה כזה נזק? וכמובן פחדתי לספר להורים, כדי שלא יקחו על עצמם כזה נזק...

הסיפור המיוחד על בחור הישיבה שזרק 'בוקסה' מהחלון שריסקה את המכונית החדשה

נבהלתי כהוגן. "טסתי" למטה וראיתי את הרכב "המעוך". הנהג לא היה שם. לא ידעתי מה אני עושה עם עצמי, אך את הנעשה אין להשיב. השארתי על הרכב פתק עם מספר טלפון, ציינתי שאני "המזיק" וחזרתי לישיבה.

בצהריים, אחרי מנחה, בעל הרכב מחפש אותי. הוא מספר שמדובר ברכב חדש "מהניילונים", ומבקש ממני להצטרף אליו לביקור אצל שמאי שיאמוד את הנזק... השמאי בדק ובדק, לא קבע מחיר סופי אבל העריך שמדובר בוודאי בלא פחות מעשרים אלף ש"ח!

חשבתי שאני מתעלף. לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. מאיפה, אני, בחור ישיבה, מכסה כזה נזק? וכמובן פחדתי לספר להורים, כדי שלא יקחו על עצמם כזה נזק... חזרתי לישיבה והתפללתי להקב"ה שיאיר את עיני על מה ולמה? ואיך אני יוצא מהבור הזה? ניסיתי לנוח בצהריים, ולקראת סדר שני כבר היה ברור לי: הכסף שלקחתי מהת"ת בלי רשות! "גזל מקטרג בראש..."

מיד פרעתי לת"ת את ה-2.10 ש"ח ואף הוספתי תרומה לכפרה. עוד שעה וחצי חולפות ובעל הרכב מתקשר... 'אני ממתין לך מתחת לישיבה נשמע קולו. תרד למטה'. ירדתי בלב מפרפר ובחששות גדולים, מי יודע מה אני הולך לשמוע בעוד דקה!

הוא מבקש ממני להיכנס לרכב. נוסע למשרד שלו. מושיב

אני 'ישיבה-בחור' שלומד באחת הישיבות המצוינות בבני-ברק, והסיפור שלי מתרחש כמה ימים לפני פורים תשפ"ג. יצאתי עם חבר לאסוף קצת תרומות לת"ת, וכשחזרנו ספרנו את הכסף והיה שם 102.10 ש"ח. אמרתי לעצמי: עבדתי לא קל על האיסוף, כעת אני רוצה לשתות קפה. השארתי 100 ש"ח לת"ת, ואת הסכום הפעוט של 2.10 שח צירפתי כדי לקנות קפה בפינת הקפה שבישיבה. לא "אייס-קפה" בחנות, ולא שום "מותרות" אחרות. קפה הכי זול בעולם.

יצוין שאצלנו בישיבה הבחורים לא מקבלים "אחוזים" וכדו', אלא כל בחור שמגיע ל"יעד" מסוים מקבל מתנה. למעשה צריך לבקש אישור על כל שימוש בכספי הת"ת, ואני - לא ביקשתי. למחרת, לאחר ארוחת בוקר, עליתי לחדר לבדוק אם "בוקסה" שמצאתי מושלכת בציד-דרכים עובדת או לא. ניסיתי בכך ובכה, וגיליתי שהיא לא עובדת כלל. יש אצלנו בישיבה סוג של חצר אחורית, וישנו "מנהג" לא רשמי לפיו משליכים לשם חפצים מיותרים. מידי פעם פועל ערבי אוסף הכל לאשפה. בלי הרבה מחשבה פתחתי את החלון - אני בקומה 4 - והשלכתי את הבוקסה החוצה.

ככה חוסר מחשבה כנראה לא נהגתי כל ימי חיי: הצצתי לראות איך הבוקסה נוחתת למטה, וגיליתי אותה מתרסקת מעל מכונית שלמרבה ההפתעה חנתה שם.

ככל הנ"ל התרחש בסוף זמן חורף תשפ"ג. במשך הזמן התעוררה בי תחושה עמוקה שבעצם לא הודיתי מספיק להקב"ה על הנס, ולכן החלטתי לפרסם את הנס גם כאן במדור, אך לא רק לפרסם את הנס ביקשתי אלא גם את הלך העצום: עד כמה חמורה מעילה בכספי הקדש - גם אם מדובר בסכום "פעוט" ... ומאידך: עד כמה יקרה בעיני הקב"ה החזרה בתשובה, וההודאה בנוזק... מטעמים מובנים, אבקש לא לפרסם את שמי (השם שמור במערכת).

(ישראל למברגר מוסף שבת קודש יתד נאמן יז אב תשפ"ג)

אותי ואומד בזה הלשון: "תשמע: הקב"ה הכניס לי מחשבה שמכיון שאתה בחור ישיבה, הסיפור הזה יוציא אותך מהלימוד. אז החלטתי לוותר על כל הנוזק אכל בתנאי: תפרסם בישיבה שאסור בתכלית להשליך חפצים מהחלונות, ותצרף לכך את תמונת הרכב המעוף".

הלא יאמן (או נכון יותר - היאמן!!!) קורה... יצאתי בריקוד! כל-כך שמחת! מיד אמרתי 'מזמור לתודה מכל עומק הלב. הכנתי בכתב-יד נוסח לפרסום בישיבה, וחזרת למשרד שלו. הוא הקליד את הנוסח במחשב, וצירף לו תמונה של הרכב.

**הילד כששמע את דבריו האוויליים, צעק לעברו:
שוטה שכמותך, למה אתה מבלבל עכשיו את
ראשי בגיבובי דברים איך לדבר, אם לומר "פיר"
או "פייער" - וכי אינך רואה שהאש בוערת כאן!?**

הגאון רבי שלמה זלמן פרידמן שליט"א אב"ד סאנטוב ליקווד על התפילה

מבלי להשאיר שריד ופליט רח"ל! כשהאש בוערת - למי יש זמן לחשוב איך לדבר!... אמר השליח ציבור לאותו מעורר: כשאוחזים באמצע התפילה, הרי בוער אש! עס ברענט א פייער! וכמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים ל"ט, ד): חם לבי בקרבי - בהגיגי תבער אש, כשיהודי עומד בעת התפילה לפני קונו כעבד לפני המלך, הרי אז בעת התפילה בוער אש גדולה ועצומה! ואם כן אני שואל אותך, כשבוער אש האם אז הוא הזמן הנכון לחשוב על הדיבורים שיהיו כפי הכללים?! עס ברענט דאך א פייער!... ואפשר להוסיף ולומר, שאם יהודי מתפלל בהתעוררות ובלהבת אש [אויב מ'פלאקערט ביים דאווענען, אז גם אינו טרוד בעת התפילה להציץ בשעונו עוד כמה זמן מסתיימת התפילה, כי כשעומדים ומתפללים ובווער בקרבו - עס ברענט א פייער, אז מתפללים אל השי"ת ולא אל השעון... וכמובן שאז אין מתרגזים כשאחד מאריך קצת בתפילתו, והתפילה מתארכת בעוד שתי דקות ואפילו בעוד חמש דקות!... מרן הרה"ק בעל "אמרי חיים" מוויז'ניץ ז"ע היה מפרש את הפסוק (ויקרא י', ו): כל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה', שהכתוב בא להזמין, שכל יהודי ויהודי צריך לבכות ולהתחנן אל השי"ת שיזכה בנפשו להיות "שריפה" לפני ה', ותבער לבו אליו, "ער זאל פלאקערן און ברענען פאר'ן אויבערשטער!" (מתוך 'נועם שיח' ואתחנן תשפג בהוצאת מכון אפריון לשלמה)

לפני מספר שנים סיפר לי זקן האדמורי"ם כ"ק מרן אדמו"ר מראחמיסטריווקא שליט"א, שבאחת הבתי כנסיות אירע פעם שבאמצע התפילה ניגש אדם אחד לשליח ציבור, והעיר לו אודות תיבה מסויימת בנוסח התפילה שלפי דעתו הוא לא הגה את הניקוד נכונה כפי כללי הדקדוק [לדוגמא: בתפילת "וקבל ברחמים וברצון את תפילתנו" - את נקודת תיבת 'ברחמים', הגה השליח ציבור 'ברחמים' - עם שו"א, ודעת המעורר היתה שלפי כללי הדקדוק יש לומר 'ברחמים' - בהדגשת החט"ף פת"ח], אבל השליח ציבור לא ענה לו (לאותו מעורר) אז באמצע התפילה. לאחר התפילה ניגש השליח ציבור לאותו מעורר ואמר לו שהוא רוצה לספר לו איזו עובדא. וכך סיפר לו: בכפר אחד פרצה פעם אחת אש גדולה בבית שילד קטן היה דר שם, הילד - בראותו את האש שפרצה - נבהל מאוד, וינס החוצה, והתחיל לזעוק לעזרה בקול רעש גדול: הצילו! א פיר, א פיר!! עס ברענט א פיר!! [כשכוונתו ל"פייער" - אש], תוך כדי שהילד זועק לעזרה, עבר שם איש אחד, וכששמע את זעקת הילד "עס ברענט א פיר", ניגש אליו ואמר לו: ילדי היקר, לא אומרים "פיר" אלא "פייער"...

הילד כששמע את דבריו האוויליים שלא במקומם, צעק לעברו ואמר לו: שוטה שכמותך, למה אתה מבלבל עכשיו את ראשי בגיבובי דברים איך לדבר, אם לומר "פיר" או "פייער" - וכי אינך רואה שהאש בוערת כאן?! - עס ברענט א פייער! - הרי האש גדלה מרגע לרגע ולשונוותיה מאיימות לכלות כל חלקה טובה

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? שלחו מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

יום אחד עוד אקה את עצמי בידיים. וכשהילדים יגדלו נישן בלילה

הר' ד"ר עוז מרטיץ על התקווה להווה

לכן, אין פלא שבמאבק הכוחות בין ההווה לבין העתיד - העתיד תמיד מנצח.

אלא שהזמן עובר, העתיד לו קיוויונו כבר כאן - ואז, למרבה האירוניה, הוא הופך להיות הווה.

ובהיותו הווה, הוא מאבד את קסמו. אנחנו מגלים שגם לו יש קשיים משלו להציע, וכדי שלא לאבד תקווה - אנו מכתירים מיד עתיד חדש ומתחילים לצפות לבואו.

כך, באופן אבסורדי, דווקא התקווה לעתיד גורמת לנו לחיות את כל חיינו בצורה פחות חיובית.

סביר להניח שבשלב כלשהו של חיינו נגלה את התגלית הזו, ונפנים שאין לנו באמת למה לצפות. שהקטנים יגדלו אבל אז יתחילו האתגרים של המתבגרים; שכבר לא יעירו אותנו בלילה, אבל אז נסבול מנדודי שינה של מבוגרים; שאחרי הלימודים מגיעים החיים האמיתיים; שאחרי קבלת המשרה צריך להתחיל לעבוד.

אם אנחנו חיים במטרה לדלג על משוכות ההווה ולנחות נחיתה רכה בעתיד אפוף אושר, כאשר נגלה שהעתיד הזה הוא קו אופק בלתי מושג - אנו עלולים להגיע להרגשה המדכדכת שלעולם לא יהיה לנו טוב.

הדרך להשיג את האושר בחיינו, היא לחיות את הטוב של ההווה.

בואו נראה מה חיובי בחיים שלנו היום, עכשיו, ברגעים אלה ממש.

בואו נבין שקושי הוא לא כלי להכשרת עתיד מוצלח, אלא יש בו איכויות מיטיבות לחיינו העכשוויים.

התפיסה הזו אינה סותרת את התקווה לעתיד טוב יותר, אלא דווקא מחזקת אותה. כי אם אני חי בהווה נפלא, הרי כשהעתיד יגיע ויהיה להווה - הוא יהיה נפלא גם כן.

מילון מונחים:

תקווה - אמונה לגבי העתיד המאפשרת תפקוד במצבים קשים המתרחשים בהווה.

טוב - זהו התואר שאתן לחפץ, לאדם או למקום שמתפקדים בצורה מיטיבה ומועילה עבורי.

לא מעט פעמים, כשהווה מכביד עלינו, אנחנו נושאים את עיינינו אל העתיד.

מחכים לו, שיבוא לחלץ אותנו מידי ההווה. רק נגמור את הלימודים ונוכל להתחיל לחיות.

אחרי הפרויקט הזה נתחיל לנשום. כשהילדים יגדלו נישן בלילה. נעבור דירה ואז יהיה לי חשק להשקיע.

כשאשיג את המשרה הזו החיים יהיו רגועים יותר. העתיד העלום ההוא, שמחכה מעבר לפינה, מהווה גם את

מפלסם של כל חלומותינו: בעתיד יהיה לי יותר אומץ.

בגיל חמישים אהיה מיושב יותר. יום אחד עוד אקה את עצמי בידיים.

אני בונה על הצלחה כלכלית עתידית. וגם את תפיסת העולם של ילדינו אנחנו מעצבים באופן דומה:

כשתגדל תבין. עד החתונה זה יעבור. אתה עוד תודה לי כל החיים על זה שאני מכריח אותך עכשיו להתאמץ.

מה תרצה לעשות כשתהיה גדול? לקוות לעתיד טוב, זה נפלא. זה מעיד על היותנו אנשים

אופטימיים, בעלי ראיית עולם חיובית, וכאלה שמוכנים להתאמץ היום למען המחר.

היחיד שיוצא מקופח מתקוות העתיד שלנו, הוא ההווה. ההווה, על פי התפיסה הזו, הוא תחנת ביניים שצריך לסבול

אותה, או שכדאי לסבול, כדי להגיע אל העתיד המקסים. ההרגשה שקיימת בנו, לעתים, היא: בואו נגמור מהר עם

ההווה הזה, על שלל בעיותיו ומכאוביו, ואחר כך יתחיל הכיף. העניין הוא, שבכל זמן נתון בחיים יש לנו מהכל: בעיות לצד

הזדמנויות, קשיים עם הנאות. אבל בעוד בהווה אנחנו חווים בעוצמה גם את חלקי הקושי

שבו - במבט אל העתיד אנחנו רואים אותם פחות. קשיי ההווה, למיטב ידיעתנו או תקוותנו, אמורים להיפתר עד

העתיד; ואת קשיי העתיד אנחנו לא יודעים לשער, או מעדיפים לא לשער, או מבחינים בהם בצורה ערטילאית בלבד.

יום שלישי כ"א אב תשפ"ג | יו"ל ע"י 'דרשו' - קרן עולמית לחינוך ועידוד לימוד התורה | 02-560-9000 | info@dirshu.co.il

משהו לקחת לדרך:

לחיות את הטוב של ההווה - פירושו של דבר: להכיר בו ולהודות עליו.
נסו להרגיל את עצמכם לתפוס רגעים של נחת, להתעכב עליהם ולומר: תודה, בורא העולם, על הרגע הזה.

משפט כוח:

אתה מרוויח כשאתה חווה שהיום המשמעותי ביותר בחייך הוא היום הזה.

(פרק מתוך הספר 'רגעים של כוח'. ד"ר עוז מרטין פסיכותרפיסט בעל שם שספריו יצאו במהדורות רבות. לרכישת הספר ולקבלתו במשלוח לבית ניתן להתקשר: 058-7676321)

דקה מתוקה - שישים שניות מרתקות על הדף היומי

מדוע שאל מרן הגראי"ל שטיינמן אדם מבוגר האם היה לו בר מצוה?

גיטין דף פה

עבידי דמיגידי

בר מצוה? ולא הבין פשר הדבר. עכשיו שהוזקק לגירות לחומרא הבין מדוע יצאו מילים אלו מפה הגראי"ל.
(מנחת תודה)

היה אחד שהתעוררה שאלה על גירותה של הסבתא שלו והגר"נ קרליץ שליט"א סבר לעשות גירות לחומרא ועשו גירות לחומרא. וסיפר להם שבא לפני כמה שנים לבקש ברכה ממרן הגראי"ל שטיינמן לבנו לבר מצוה. ושאל את האב לך כבר היה

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו' הפותח בכל יום לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

על איזה איסור עובר המדבר דברים בטלים?

זו אינה אלא 'אסמכתא', ואין זה איסור מדאורייתא. ובכל מקרה, מבטל השח שיחת חולין מצוה דאורייתא של תלמוד תורה. וראוי להמנע משיחה בטלה אף כשאין בה דברים בלתי ראויים, אם אין בה צורך.

[משנ"ב קנו, ד; בו"מ דרשו, 33]

חכמינו ז"ל אמרו שהשח שיחת חולין שיש בה קלות ראש ודברים בלתי ראויים, עובר על מצות 'עשה', שנאמר "ודברתם בם" - בדברי תורה - "ולא בדברים בטלים", (ואיסור הנלמד מפעולה חיובית הכתובה בתורה, מוגדר כמצות עשה). ברם, יתכן שדרשה

מה נכלל במצוה לדון את הזולת לכף זכות?

ולזכות, עליו לדונו לזכות. ואם הוא מכיר את חבירו כצדיק, עליו לדונו לזכות אף אם המעשה נראה יותר כחובה מאשר כזכות. ואם אינו מכיר את עושה המעשה, אינו חייב לדונו לזכות, אך ראוי להחשיבו כבינוני ולדונו לזכות.

[משנ"ב קנו, ד; בו"מ דרשו, 31]

נאמר בתורה: "בצדק תשפוט עמיתך". ופירשו חז"ל, שמלבד חובת הדיין לדון דין צדק, ולא להפלות בין בעלי הדינים בעת השמעת טענותיהם, נכללת במצוה זו החובה לכל אדם לדון את הזולת 'לכף זכות'. והיינו, שאם הוא מכיר את חבירו כאדם בינוני, לא צדיק ולא רשע, וראהו עושה מעשה שניתן לדונו לחובה

המבזה אדם שביזהו - האם עובר על 'לא תקום'?

ויש חולקים; וספקא דאורייתא - לחומרא. ובשעת מעשה, דהיינו בשעה שמצערו חבירו בצער הגוף, מותר להשיב לו כגמולו, אך מידה טובה היא שלא לעשות כן.

[משנ"ב קנד, ד; בו"מ דרשו, 21-22]

מי שהרע לו זולתו, או שנמנע מלהטיב עמו, חובה עליו למחות מלבו את הדבר, כדי שלא יבוא לנקום בו. ואם שומר את הדבר בלבו, עובר על 'לא תטור'. ואם נקם בזולתו והרע לו, או שלא הטיב עמו, עבר על 'לא תקום'. ויש אומרים שאם הרע לו חבירו בצער הגוף, כגון שביזהו בדברים, רשאי לנטור ולנקום,

* חכמינו ז"ל אמרו שהאוכל פת במלח ושותה משקה בשחרית, ניצול משמונים ושלושה מיני מחלות. ויש שכתבו שמעלה זו של פת שחרית קיימת גם בפת הבאה בכיסנין.
* המהנה תלמיד חכם מנכסיו - מתכפרים לו כל עוונותיו, וזוכה לתחיית המתים; ולעתיד לבוא יפקח ה' את עיניו וידע גם הוא את התורה, ויזכה לשבת בישיבה של מעלה.
* המשבח את הזולת מקיים בכך מצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך", כלומר, כשם שאדם שמח ומרוצה בכך שמשבחים אותו, כך צריך לעשות לזולתו.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

הילד של משפחת כהן מתארח בביתך - האם צריך להגיש לו את מנת האוכל לפני כולם?

לקדש בכבוד זה גם כהן בעל מום, הגם שהוא פסול לעבודה. ונחלקו הפוסקים אם חובה לקדש ולכבד כהן קטן, או שדרגתו פחותה משל בעל מום מפני שאין לו חלק בקדשים ואינו מצווה לאוכלם; (ויש שכתב להחמיר מספק).

[משנ"ב קכח, קעד-קעה; בו"מ דרשו, 177-178]

נאמר בתורה על הכהן: "וְקִדְשְׁתוּ כִּי אֵת לֶחֶם אֱלֹקֶיךָ הוּא מְקַרֵּב", ומפרשים חז"ל: "לפתוח ראשון" - כגון בעליה לתורה, "ולברך ראשון" - כגון בברכת המזון. יש אומרים שדין זה הוא מצות עשה מדאורייתא; (ויש אומרים שמדרבנן, והפסוק הוא 'אסמכתא' בלבד). כבוד זה ניתן לכהנים כזכות להנאתם, ובידם למחול עליו, (למעט בסדר העליה לתורה). ויש שכתבו שחובה

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים על הדף היומי
הירושלמי בעברית ובאידיש

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666